

بقایا است؛ یعنی مدیریت شبهه‌ناک‌وری بحران‌ها به قصد عبور از امروز و رساندن کشور به فردا، بدون چشم‌اندازی روشن برای آینده و درون این انباشت مشکلات، می‌تواند آنها را وضعیت قابل اصلاح، به کلان‌پروژه‌هایی درهم‌تنیده و لاینحل تبدیل کند. مسیر دوم اما «پارادایم» رشد است؛ انتخابی دشوار که مستلزم پذیرش هزینه‌های کوتاه‌مدت به امید بازسازی ظرفیت‌های بلندمدت اقتصاد است. تجربه کشورهای که از دل ویرانی جنگ یا بحران‌های عمیق، مسیر بازسازی و رشد را برگزیدند، نشان می‌دهد که این انتخاب هرچند دشوار، ناممکن نیست، به شرط آنکه اراده سیاسی و اجماع اجتماعی لازم برای آن فراهم شود.

عبور کم‌خطر از این بحران‌ها، بیش از هر زمان دیگری به اراده سیاست‌مداران برای یافتن راه‌حل و پذیرش هزینه‌های موجود نیاز دارد. این اراده، در غیاب شفافیت و صداقت با افکار عمومی شکل نمی‌گیرد. پذیرفتن شرایط سخت، با منطبق سرد و می‌تعارف آینده‌ای ترسناک تشخیص گام‌های ساختن اقتصادی روشن باشد؛ پنداری که همه ما برای ایران و فرزندانمان آرزو می‌کنیم.

این منتقلی بین اقتصاد، نه بدبینی که واقع‌بینی است؛ نتایج با شناخت دقیق محدودیت‌های می‌توان مسیر خروج از آنها را ترسیم کرد. باید پذیرفت که نبود این صداقت، هر سیاست اصلاحی، هر قدمی که از نظر فنی درست باشد، در برابر مقاومت افکار عمومی و گروه‌های این‌تفع به بی‌نتیجه می‌رسد. این همان تله سیاستی است که بارها درباره آن هشدار داده شده است. گرفتار ماندن در چرخه تکرار سیاست‌های بی‌اثر، تنها به این دلیل که هزینه سیاسی تغییر مسیر، بالاتر از هزینه اقتصادی تداوم وضع موجود است.

گروه رسانه‌ای «دنیای اقتصاد» در قریب به بیست و سه سال گذشته، تلاش کرده است به مردم سیاستمداران قدرت پیش‌پیش‌بدهد؛ قدرتی که به آنان امکان می‌داد با شناخت و روند‌های پیش‌رو، تصمیم‌های آگاهانه‌تری اتخاذ کنند. این رسالت را با انتشار دیدگاه‌های دانش‌محور خبری‌ترجم و کارشناسان اقتصادی داخلی و همچنین ترجمه و بازتاب معتبرترین تحلیل‌های نشریات بی‌المللی دنبال کرده‌ایم. اما آنچه امروز اقتصاد ایران به آن نیاز دارد، فراتر از ادوم مسیر فعلی است؛ در شرایطی که عدم قطعیت به‌جای استیلا، به قاعده بدل شده، صرفاً روشن کردن آنچه ممکن است رخ دهد، کافی نیست؛ باید گامی فراتر برداشت و به آنچه باید انجام داد پرداخت.

از این رو، «دنیای اقتصاد» در گام بعدی مسیر خود، می‌کوشد علاوه بر نقش پیش‌بینی‌کننده، به نقشی فعال‌تر در تصمیم‌سازی و مسیر‌یابی اقتصادی ورود کند. تفاوت این دو امر که هر یک نوعی از «پیش‌بینی» به معنای محدود و آمود مسیر فعلی است؛ چیز دیگری نیست؛ هر گویا در ادوم مسیر فعلی، جایی که در